

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/13/2017
Identifikačné číslo spisu:	6615010114
Dátum vydania rozhodnutia:	23.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:6615010114.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému L. I. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 23. januára 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného L. I. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. júla 2015 sp. zn. 3To/76/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného L. I. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom zo 14. mája 2015, sp. zn. 22T/33/2015, uznal obvineného L. I. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že 23. novembra 2014 asi o 06:15 hod. v kuchyni bytu v bytovom dome na 3. poschodí v štvrti M. R. O. XXXX/X v Y. odzadu pristúpil k svojej matke R. I., ktorá mala zavesenú koženú kabelku na svojej ľavej ruke, pričom obvinený chytil kabelku a chcel ju vytrhnúť z jej ruky, R. I. sa tomu bránila a kabelku držala svojou ľavou rukou, obvinený silno trhol kabelkou, kedy sa rúčka na nej odtrhla a preto ju R. I. pustila a spadla chrbtom do kuchynskej linky a následne na zem, obvinený z kabelky vybral peňaženku a odcudzil z nej 2 ks 20,- eurových bankoviek, čím pre R. I., nar. X. V. XXXX, spôsobil zranenie a to pomliaždenie drieku s dobou liečenia do 7 dní a odcudzením peňazí škodu vo výške 40,- eur.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere desať mesiacov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí - 1 ks čiernej kabelky.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, na ktorého podklade Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 22. júla 2015,

sp. zn. 3To/76/2015, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a rozhodujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. bez zmeny skutkového stavu uznal obvineného Romana Novotného vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a uložil mu podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 2 a § 46 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenému L. I. doručený 12. augusta 2015 a jeho obhajkyňi 31. augusta 2015, podal obvinený prostredníctvom obhajkyne 3. novembra 2015 dovolanie, ktoré bolo dovolaciemu súdu predložené 20. apríla 2017, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), i), f), h) Tr. por.,

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený, pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., argumentuje, že v rámci práva na obhajobu má obvinený (okrem iného) právo požadovať od orgánov činných v trestnom konaní, aby boli vyjasnené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Odvolací súd tak podľa neho porušil jeho právo na obhajobu, keď ignoroval dôkaz v jeho prospech a to výpoveď poškodenej - matky obvineného. Pritom tvrdí, že vo výpovedi poškodenej sa vyskytli vážne rozpory, s ktorými sa odvolací súd nevysporiadal a jednostranne vyhodnotil jej výpovede len v jeho neprospech. Poukazuje na to, že odvolací súd napriek tomu, že poškodená na súde prvého stupňa zásadným spôsobom zmenila svoju výpoveď a tvrdila, že sa skutok stal úplne inak, než ako ho popísala v prípravnom konaní, najmä že sa voči nej nedopustil násilia, a napriek jej čestnému prehláseniu z 10. júla 2015, že nedáva súhlas k jeho trestnému stíhaniu, skonštatoval, že naplnil všetky pojmové znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák., výpoveď poškodenej na súde prvého stupňa považoval za nevierohodnú, urobenú v úmysle pomôcť mu ako synovi a to v dôsledku listov, ktoré jej poslal z výkonu väzby. S týmto konštatovaním odvolacieho súd sa však dovolateľ nestotožňuje, nakoľko v čase, kedy poškodená túto výpoveď urobila, už bola korešpondencia medzi nimi zadržaná. V tejto súvislosti osobitne poukazuje na to, že sám odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uvádza, že poškodená predložila vyšetrovateľovi list od neho, v ktorom ju prosí, aby odvolala svoje oznámenie, ešte v prípravnom konaní, pričom vo výpovedi zo 16. decembra 2014 uviedla, že trvá na tom, čo už vypovedala v predmetnej veci skôr. Na základe toho obvinený tvrdí, že poškodená nemohla zmeniť svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní pod jeho tlakom, lebo v tom čase jej už listy od neho neboli doručované a v čase, kedy jej doručované boli, sa napriek ich obsahu vyjadrila inak ako na hlavnom pojednávaní. Keďže zo spáchania skutku ho usvedčuje jedine poškodená a neexistuje žiadny iný priamy dôkaz o tom, že sa skutok stal tak, ako ho popisuje poškodená, závažné rozpory v jej výpovediach nemožno ignorovať. Nie zanedbateľnou skutočnosťou je podľa obvineného aj to, že zo spisového materiálu vyplýva, že vzťah medzi poškodenou a ním nie je celkom ideálny už dlhú dobu a hlučnejší spôsob komunikácie medzi nimi je „štandardný“. Poukázal pritom na to, že podľa znaleckého posudku je aktuálna intelektová výkonnosť poškodenej znížená, prejavujú sa u nej črty nezdržanlivosti a jej sociálno-komunikatívne fungovanie je narušené a vykazuje afektívne prejavy v správaní so sklonom k verbálnej agresivite. Podľa obvineného sa odvolací súd vyhodnotením dôkazov, ktoré svedčili v jeho prospech, nezaoberal a ani bližšie nezodôvodnil svoje úvahy, pre ktoré tieto dôkazy nevzal do úvahy alebo ich nepovažoval pre konečné posúdenie veci za podstatné. Tým podľa neho bolo porušené jeho ústavou garantované právo na spravodlivý proces, ktorého integrálnou súčasťou je aj právo na primerané zdôvodnenie súdneho rozhodnutia. A aj keď všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, mal by sa rozhodne vysporiadať aspoň s tými, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, inak je rozhodnutie súdu svojvoľné a arbitrárne.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. poukazuje obvinený najprv na to, že zločinu lúpeže sa dopustí ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a tento čin spácha na chránenej osobe. V nadväznosti na to namieta, že vykonaným dokazovaním, ako to z vyššie uvedeného vyplýva, nebolo bez pochyb dokázané, žeby sa skutočne dopustil násilia alebo hrozby bezprostredného násilia voči poškodenej. Absentuje tak jeden zo základných pojmových znakov zločinu lúpeže a teda napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom

právnym posúdení zisteného skutku. Poukazuje pritom aj na zásadu „in dubio pro reo“, ktorá je neoddeliteľne spätá so zásadou prezumpcie nevinu, ktorá vyjadruje objektívny stav, podľa ktorého o vine obvineného môže rozhodnúť súd len v prípade, ak toto rozhodnutie vychádza z vykonaného dokazovania, v rámci ktorého existuje jednoznačný záver, že určitá osoba spáchala žalovaný skutok. Takýto jednoznačný záver sa podľa obvineného nedá v danej veci urobiť, práve pre existenciu pochybností o vierohodnosti výpovede poškodenej.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. f) Tr. por. obvinený uvádza, že prvostupňový súd kvalifikoval skutok, ktorý mu kládla za vinu obžaloba, ako trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Pritom v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie podmienené súhlasom poškodeného a nebol súhlas daný alebo bol vzatý späť. Zároveň poukazuje na to, že podľa § 211 ods. 1 Tr. por. trestné stíhanie pre trestný čin krádeže podľa § 212 proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený právo odprieť výpoveď, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu, možno začať a už v začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Na základe toho potom namieta, že okresný súd v tomto smere poškodenú nepoučil a nezistil, či dáva súhlas k jeho trestnému stíhaniu.

Napokon v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. okresnému súdu vytýka, že mu uložil aj trest prepadnutia veci - čiernej kabelky, hoci podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. tento trest môže súd uložiť, len ak ide o vec patriacu páchatelovi, a v danom prípade ide o vec patriacu poškodenej.

V podstate z týchto dôvodov obvinený L. I. prostredníctvom obhajkyne navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky: 1) podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por., § 322 ods. 3 Tr. por., § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a v konaní, ktoré mu predchádzalo, v ustanoveniach § 9 ods. 1 písm. f) Tr. por. a § 60 ods. 5 Tr. zák. a to v jeho neprospech; 2) podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a predchádzajúci rozsudok okresného súdu vo výroku o vine a treste; 3) podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že ho považuje za účelové. Okolnosť, ktorú uvádza obvinený v rámci dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. - krajský súd ignoroval dôkaz v prospech obvineného a to výpoveď poškodenej - sa jednoducho nezakladá na pravde a okrem toho takéto tvrdenie nemôže byť podľa prokurátora považované za zásadný spôsob porušenia práva na obhajobu. Zároveň uviedol, že krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku jasne a zrozumiteľne uviedol všetky okolnosti, ktoré ho viedli k vydaniu odsudzujúceho rozsudku, pričom zdôraznil, že správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať. Navrhol preto, aby dovolanie obvineného L. I. bolo odmietnuté.

Poškodená R. I. v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. sa nikdy nestal, stal sa jej prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. Jej prvotná výpoveď bola v značnej miere ovplyvnená jej dlhodobým zdravotným stavom.

Obvinený L. I. v reakcii na písomné vyjadrenia prostredníctvom obhajkyne nad rámec v dovolaní uplatnenej argumentácie uviedol, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje súd právne závery a aplikuje na zistený skutkový stav konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych záverov vyvodil nesprávne právne závery. V tejto súvislosti potom obvinený odvolaciemu súdu vytýka, že zo skutkového stavu, tak ako bol ustálený ešte súdom prvého stupňa, nevyplýva, že by sa dopustil voči poškodenej použitia násilia alebo hrozby bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Priamo obvinený napokon uviedol, že sa v plnom rozsahu prikláňa k výpovedi (vyjadreniu, pozn.) jeho matky a to z dôvodu, že sa stal prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a skutok lúpeže sa nestal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako odvolací súd rozhodol na podklade odvolania prokurátora v neprospech dovolateľa (§ 372 ods. 1 veta druhá Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodov dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), f), h), i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom je potrebné k veci najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je totiž na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd tak nemôže na podklade dovolania obvineného posudzovať úplnosť skutkových zistení a ani nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy. Výslovne to vyplýva zo znenia ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por., podľa ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť. Preto dovolacie námietky obvineného spochybňujúce správnosť skutkových zistení alebo vyjadrujúce nesúhlas s tým, ako súdy prvého a druhého stupňa hodnotili vykonané dôkazy, nemôžu zakladať žiaden dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o obvineným v rámci dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uplatnené námietky, treba ďalej zdôrazniť, že právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Pritom v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a naň nadväzujúcou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že spravodlivý súdny proces, neoddeliteľnou súčasťou ktorého je aj dôsledné rešpektovanie práva na obhajobu, nemožno chápať ako právo na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010, sp. zn. II. ÚS 462/2010, zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 102/2010). Ani v rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietat, že skutok, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, nebol zistený správne a úplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Okrem už uvedeného by to odporovalo aj viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená vo vyššie zmienenom ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu [primerane uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 7/2011].

Napokon vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. považuje najvyšší súd za potrebné ešte vo všeobecnosti dodať, že východiskom pre zistenie existencie, resp. neexistencie tohto dôvodu dovolania je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t. j. v tzv. skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku, ktorý v skutkovej vete rozhodnutia ustálili súdy prvého a druhého stupňa, a nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jeho obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (primerane stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 3/2011).

V kontexte uvedeného najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že z vyššie zrekapitulovaných dôvodov dovolania, ktoré obvinený podradil pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por., vyplýva, že nimi v skutočnosti spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov, keď tvrdí, že odvolací

súd oprel svoje rozhodnutie o pôvodnú usvedčujúcu výpoveď jeho matky a úplne ignoroval jej neskoršiu, v jeho prospech svedčiacu výpoveď. Prítom mu vytýka, že nesprávne posúdil príčinu tejto zmeny, keď podľa neho dostatočne nezohľadnil ani to, že ich vzájomný vzťah nebol už dlhú dobu ideálny a ani aktuálnu intelektovú výkonnosť poškodenej a jej osobnostné črty, v dôsledku čoho na takto (podľa dovolateľa) nesprávne vyhodnotenom dokazovaní následne vec nesprávne právne posúdil. Svojou podstatou tak ide o skutkové námietky, ktorými sa obvinený snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení a ktoré vecne nezodpovedajú ním použitým ale ani iným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 Tr. por. Námietky skutkovej povahy sú totiž uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto takýmito skutkovými námietkami obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

So zreteľom na argumentáciu obvineného, ktorú uplatnil v reakcii na písomné vyjadrenia prokurátora a poškodenej, sa však žiada k veci dodať, že skutkové závery prvostupňového súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojil krajský súd (ktorý sa nestotožnil iba s ich právnym posúdením) a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť, tak ako sú tieto vyjadrené v tzv. skutkovej vete rozsudku krajského súdu, zodpovedajú právnej kvalifikácii konania obvineného ako zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. Podľa nich totiž obvinený odzadu pristúpil k svojej matke, chytil kabelku, ktorú mala zavesenú na ľavej ruke, chcel jej ju vytrhnúť, no táto sa tomu bránila a kabelku držala, preto ňou trhol tak silno, že sa na nej odtrhla rúčka, pričom poškodená spadla chrbtom najprv do kuchynskej linky a napokon na zem, čím jej spôsobil pomliaždenie drieku s dobou liečenia do sedem dní a následne si z peňaženky, ktorá bola v kabelke, vzal dve 20 euró bankovky. V žiadnom prípade tak nešlo iba o neočakávané vytrhnutie kabelky z rúk poškodenej, ale obvinený použil na spáchanie predmetného činu fyzické násilie (§ 122 ods. 7 Tr. zák.) takej intenzity, že ním došlo jednak k poškodeniu cudzej veci a tiež k ujme na zdraví iného. Teda nepochybne proti inému použil násilie v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchal na chránenej osobe.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namieta nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, je nutné v prvom rade uviesť, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.). Navyše odvolací súd vo svojom rozhodnutí (najmä na strane 9) síce stručne, ale jasne a zrozumiteľne poskytol obvinenému odpoveď, prečo uveril prvej usvedčujúcej výpovedi poškodenej. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné, ako tvrdí dovolateľ. Treba pritom zdôrazniť, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany trestného konania pred súdom.

K námietke, ktorú obvinený podradil pod dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 písm. f) Tr. por., treba uviesť, že hoci okresný súd v prvostupňovom rozsudku posúdil skutok ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., teda ako trestný čin, pre ktorý je trestné stíhanie toho, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, podmienené súhlasom poškodeného (§ 211 ods. 1 Tr. por.), podstatným je to, že prokurátor podal proti tomuto rozsudku v neprospech obvineného odvolanie, ktorým sa domáhal, aby bol predmetný skutok posúdený ako v obžalobe, t. j. ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. Naďalej tak bolo trestné konanie vedené o zločine lúpeže a námietka dovolateľa by bola v tomto smere dôvodná iba vtedy, ak by krajský súd odvolanie prokurátora zamietol.

V posudzovanej veci tak zjavne nie je splnený ani dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. f) Tr. por. To v celom rozsahu platí aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., keďže vytýkanú chybu - uloženie prepadnutia kabelky, ktorá obvinenému nepatrila, v celom rozsahu napravil krajský súd, ktorý dovolateľovi tento trest neuložil.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného L. I. podľa § 382 ods. 1 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

a

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.